

Fotografi. Peter Funch zoomer ind på den enkelte på gaden i New York i fin bog og udstilling i Kødbyen.

Iagttaget

AF METTE SANDBYE

Peter Funch: 42nd and Vanderbilt. Eighteen Gallery, Slagtehusgade 18C, Kødbyen, Kbh. Til 14. april. Bogen 42nd and Vanderbilt er udgivet af TBW Books, 160 sider med 123 fotos og essay af Douglas Coupland.

Den danske fotograf Peter Funch (f. 1973) er for nylig flyttet til Berlin efter at have boet mange år i New York. Han er især blevet kendt og berømmet for sit langvarige projekt *Babel Tales*. Her har han digitalt sømløst sammensat fotografier optaget på gaderne i New York med folk, der gør nøjagtig det samme: taler i mobiltelefon, holder rygepause, bærer samme hat, blomsterbuket eller gule papmapper. Projektet indfanger storbyens anonymiserende ensartetgørelse, så man på én gang smiler, reflekterer og så også bare taber underkæben i fascination over, at han overhovedet har kunnet skabe disse kondenserede collager ud af tusindvis af fotografier.

Hvordan tager man et så konsekvent og karakteristisk projekt videre til noget nyt og andet? Man kunne selvfølgelig vaske tavlen ren og gå i en helt ny retning. Men Peter Funch har lavet et nyt projekt, som på sin vis er den samme arbejdsproces på samme sted som *Babel Tales*, men alligevel noget helt andet – og det er temmelig genialt. Projektet er kun nyt i den forstand, at det udkom i bogform sidste efterår og nu vises på en nyåbnet udstilling i Galleri V1s søstergalleri i Kødbyen, Eighteen, som Funch i øvrigt selv er medejer af. Men det er ikke nyt i produktionsforstand, for Funch har arbejdet på det de sidste ni år. Titlen er taget efter den lokalitet, hvor Funch har opholdt sig utallige gange over de forløbne ni år mellem kl. 8.30 og 9.30, hjørnet af 42nd Street og Vanderbilt i New York. Det er foran Grand Central Station og et hjørne, hvor tusindvis af mennesker passerer på vej til og fra stationen i denne travle morgentime.

HVOR *Babel Tales* var digitalt manipuleret, består *42nd and Vanderbilt* af helt umanipulerede gadefotografier. »Manipulationen« består i, at Funch har sorteret i sine tusindvis af portrætter af tilfældigt forbipasserende optaget med en let zoom og i det naturlige lys fra genskåret fra en blank bygningsoverflade i nærheden og fundet samme person i flere optagelser over måneder og år. I sig selv et ret monstrøst arbejde at hitte på og hitte rede i. Tusindvis af personer optræder jo sikkert kun en enkelt gang, men så er der altså også nogle, der viser sig at være gengangere gennem uger, måneder og år. På udstillingen i det white-cube-newyorker-coole rum hos Eighteen hænger de 56 (ud af bogens 123) relativt små billeder sat sammen som en lang frise i nogenlunde øjenhøjde, så vi ser de portrætter direkte i øjnene. De fleste har ikke fået øje på den iagttagende fotograf, men en smuk kvinde klædt i rødt overrasker pludselig med et spørgende, konfronterende blik, der siger »hvad har du gang i?«

De er sat sammen i små forløb på to-tre billeder, hvor den samme person optræder, ofte klædt næsten ens og i næsten samme positur, eller hvor en »biperson« i ét billede bliver »hovedperson« i det efterfølgende billedpar. På grund af zoomen og det kraftige lys, som ligner en flash, men er gadens naturlige lys netop på det hjørne, får fotografierne karakter

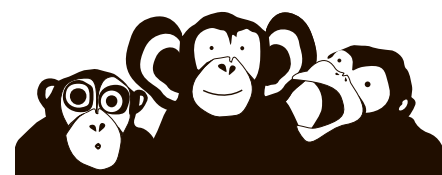
Man begynder at digte på »filmen« ud fra fotos af samme person taget med måneders mellemrum. Bar hun på en sorg, er blevet glad igen? FOTOS: PETER FUNCH

af filmstills. Og man begynder at digte på »filmen« ud fra kun to fotos af samme person taget med måneders mellemrum. Bar hun på en sorg, som hun nu er kommet over, og er blevet glad igen? Måske har hun fået en ny kæreste? Og parret, der ser ud til at skændes i det første fotografi, er stadig sammen og ser pludselig gladere ud længe efter, eller er det omvendt? Er han ensom og venneløs? Ved hun, at hendes mand er utro? Hvor *Babel Tales* indfangede typen, er der her fokus på »man of the crowd«, som Edgar Allan Poes berømte novelle hedder. Enkeltindividet som vi gerne vil lære nærmere at kende, og hvis historie vi selv opfinder. Funch lægger ikke skjul på, at han er inspireret af lignende projekter fra Sophie Calles *Suite Venitienne* til den i øvrigt

Calle-inspirerede Paul Austers *Smoke*, hvor tobakshandleren Auggie hver morgen fotograferer sin butik fra det modsatte gadehjørne.

Projektet er meget tilgængeligt, hvilket ikke skal forstås som en kritik, tværtom. Det er smukke farvefotografier, der tiltrækker øjet og lader det gå på detaljeopdagelse, samtidig med at det rummer overvejelser om storbyen, om længsler, drømme, ensomhed, overvågning, tid og eksistens. For mange er fotografiets bundethed til virkeligheden, til motivet foran kameraet, en byrde. Ikke for Peter Funch. Hans nye projekt er køligt registrerende og samtidig meget rørende på en måde, som spidsformulerer, hvad det er, godt fotografi kan, når det anvendes af en fotograf, der både kan se og tænke.

PSST..!

AF LINEA MAJA ERNST

LØVET duver og knitrer lysende grønt, en kolibri med næb som en narhvaltand tungekysser en hindbærrød hibiscus, en markmus klatrer gennem en blomsterengs trætoppe og dukker sig for en snehvid ugle. Selv billederne af det mindste er latterligt skarpe, der ligger hårdt arbejde, usandsynligt held og svinedyr udstyr bag de mesterlige naturdokumentarer **BBC Planet Earth II**, som i weekenden blev vækket til live på storskærm i Forum, mens **Prags Filharmoniske Orkester** under ledelse af dirigenten **Matthew Freeman** leverede lydlandskabet. Det er på samme tid fremmedgjort og frydefuldt, en fuld sal midt i en hovedstad, som henført kigger på naturoptagelser fra uberørt jungle i 4-K-Ultra-HD, filmet med highspeed-kameraer og drone-magi. (Var der ikke engang, hvor »drone« fik én til at tænke på bier?).

Det allerdejlige ved de originale Planet Earth-programmer er **Sir David Attenboroughs** ikonisk velmodulerede voiceover, hans alvidende, ru, urbritiske diktion, men ak, den er forsvundet, i stedet bliver hvert klip introduceret af Nationalmuseets direktør, en ivrig, men hæst hakkende **Rane Willerslev**.

Den storladne musik er skabt af **Jacob Shea**, **Jasha Klebe** og den legendariske filmkomponist **Hans Zimmer**, der både stod bag musikken til *Løvernes Konge*, *The Dark Knight* og for nylig *Blade Runner 2049*. **Forum** er chokfuldt af mennesker, der kender filmene på forhånd og klapper efter hvert klip: Pingvinforældrene på en vulkanø kaster sig ud i kæmpebølgerne og gylper kærligt fiskemos op til deres unger, inden de danser en sejrdsans. Der er pause, bag tribunen er der kø til en bod, hvorover et geni uden tyngende kendskab til aftenens segment har hængt et reklamebanner med neongrønne shotrør til 30 kroner.

Det er kosmisk imponerende optagelser, der lever op til de bedste **Hollywood-dramaer** og kampscener. Aber stjæler frugt fra basaren midt i byen, som en scene fra **Disneys Aladdin**. Et dovendyr bevæger sig i stålsat slowmotion gennem lianer og lyseblåt, tropisk vand i sin søgen efter en hun. En nyudklækket leguan-unge lister hen over stranden og sætter pludselig i panisk løb, forfulgt af en piskende hær af slanger. Det er næsten ikke nødvendigt med et brusende symfoniorkester, leguanens lille løb for livet er episk filmstof i sig selv. Nogle unger bliver kvalt og fortæret, andre når frem til forældrenes koloni i solen. Eller vi ser en flok dødsultne løver i ørkenen jage en giraf i anspændt slowmotion. Hvem skal man holde med som publikum, løverne eller byttedyret? Naturprogrammer laver altid det samme narrative trick: Hvis vi ser giraffen, hvis kameraet hviler på den, og vi får at vide, at den skal jages, så slipper den væk, fordi vi har fået et medlidende forhold til den, men i næste scene smovser løverne løs af en anden, tilfældig giraf, vi ikke er blevet følelsesmæssigt knyttet til: Naturens orden møder Hollywoods orden.